

LÁMPÁS

Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja
II. évfolyam 3. szám 2003.

A tanévkezdés kapcsán

Apáczai Csere János (1625-1659) az 1655-ben megjelent Magyar Encyclopaedia szövegében a történeti eseményeket elbeszélő részben így ír: „Károly angol királynak a parlamentum fejszével véteté fejét. És azoltától fogva királyt soha nem akamak álltatni.” Ebben az évben (munkába lépése után két évvel) II. Rákóczi György fejedelem jelenlétében nyilvános vitára kényszerül. Ellenfele Basirius Izsák professzor, a gyulafehérvári kollégium igazgatója. A lefejezett Károly angol király idemenekült gyóntatója. „Basirius gyűlölte a forradalmas eszméket füstölgő independenseket, a puritánok radikálisait, akik merészek voltak lefejezni a felkent királyt! Ügyes szónoki fogással elmosta a különbséget az egyház megtisztítását szorgalmazó presbiteriánusok s a társadalmi felfordulást kívánó independensek között.”

(Szigethy Gábor: Egy hollandus Erdélyországban)

Apáczai okos teológiai érvekkel védekezik, ámde a fejedelem politikus lévén, nem méltányolja a tudós okfejtést. Apáczai elveszíti állását.

1656 nyarán költözik Kolozsvárra, iskolát teremt úgymond a semmiből. November 20-án tartja székfoglaló beszédét Az iskolák fölöttébb szükséges voltáról és a magyaroknál való barbár állapotuk okairól. Tanít: nem a latin rendhagyó igék lábbonjáró szótárait, hanem gondolkodó magyarokat nevel. Rövid életének nagy eredménye ez Erdély napjának alkonyán. Halála után néhány évvel Apafi Mihály fejedelemmel (1661) érvényre jut a török befolyás s Erdély önálló politikai szerepe véget ér.

Ez idő tájt kortársa, Amos Komensky – Didactica Magna című munkájának

beköszöntésében – ír így a nevelésről: „És ugyan mivel tehetnénk nagyobb szolgálatot az államnak, mint azzal, ha tanítjuk és neveljük az ifjúságot? Különösen a mostani időkben és a jelenlegi erkölcsi felfogások mellett. Ezek ugyanis mostanában olyan mélyre süllyedtek, hogy mindnyájunk tanácsára szükség van ahhoz, hogy visszaterelhesük őket a helyes útra, és megfelelő korlátok közé szoríthassuk, mondja Cicero. Melancton Fülöp pedig azt írja, hogy az ifjúság nevelése valamivel még súlyosabb feladat, mint Trója bevétele.”

(Comenius: Didactica Magna, Pécs, Seneca kiadó, 1992. 20. o.)

Apáczai pedig: „(a tanító) tanítványainak erkölcsöket és nyelveket igyekezzék leginkább megújítani.” (Magy. Enc. 10, XXIX. 3)

Mindebből számunkra nemcsak az következik, hogy amennyiben javítani kívánunk a jelenlegi erkölcsi állapotokon, akkor nagyobb hangsúlyt kell kapnia a jövőben az erkölcsi képzésnek, hanem azt is, hogy az erkölcsi képzés színvonalát folyamatosan magasán kell tartani annak érdekében, hogy ne következessen be a társadalom életében hanyatlás.

Az erkölcs nem tekinthető egyszerűen tananyagnak, lexikális ismeretnek, tanításában rendkívüli jelentőséggel bír a személyes példa. Nem csodálkozhatunk hát, ha Apáczai igen magas követelményeket támaszt a tanítókkal szemben. Hosszú és változatos felsorolásából kettőt emelnék ki. Erkölcsi szempontból: „tanítványit, mint atyjok, úgy szeresse”, módszertani szempontból: „okossággal éljen tanítványihoz, elméjékből minden unodalmot kivévén.”

Hajh, hogy ebből a mai igen heterogén tanítói és tanulóitársadalomból homogén, művelt dolgozó társadalom legyen. . .

Mily szépen szól erről is Apáczai (Az iskolák fölöttébb szükséges voltáról. . ., Bp. Magvető, 1981. 38-39. o.): „Bizony csak keveseknek jutott osztályrészül olyan minden világi dolgot lenéző lelkierő, melynek segítségével békésen el tudná tűmi megvetett helyzetét, az állandó, jutalom nélküli fáradságot és számtalan olyan nehézséget, amelyeknek leküzdéséhez bizony Herkules elszántságára volna szükség. Anélkül pedig könnyen összeroskad az ember e nyomorúságok súlya alatt. Bizony a legnagyobb tisztelet járna az ilyen tanítóknak, mert csakis ők nevelnek hasznos embereket mind az állam, mind az egyházi gyülekezetek számára. A legnagyobb tisztelet jár nekik már csak azért is, mert a filozófiát tanítják, azt a tudományt, mely – mint Ciceró mondja, bölcsen, ahogy szokta – »az erény, a kötelesség és az erkölcsös élet tudományát foglalja magában, és aki ezt tanítja, az az én szememben a legtekintélyesebb ember«. Ha azonban – és ezt már én mondom – olyan korba csöppentünk bele, melyben a bölcsességet és annak professzorait lyukas garasra sem becsülik – semmivel sem többre, mint a legnagyobb tudatlanságot –, akkor essünk kétségbe azonnal? Hagyjuk faképnél az iskolát? Fittyet hányjunk talán az utókorra? Nem! Szégyenen és gyalázaton keresztül nekifeszülve az erény felé kell törekednünk!”

Tanárok és tanulók, Istentől áldott boldog új tanévet!

Cser Ákos

Visszatekintés két év szolgálatára

„Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!”

(Apcsel 16,9)

Hasonló hívással szólítottak meg két évvel ezelőtt engem is, és ennek a hívásnak, majd püspöki kiküldésnek a nyomán kezdtem meg segédlelkészi szolgálatomat Tatabányán. Két év meglehetősen rövid idő egy gyülekezet életében, ugyanakkor sok minden történhet két év alatt, amely örömmel és megleléssel töltheti el az embert. Én ilyen örömmel és ilyen megleléssel tekintek vissza a segédlelkészi éveimre. Fiatal lelkészként nem volt könnyű folytatni lelkészelődöm több évtizedes szolgálatát, s mégis az új barátok, az ünnepi istentiszteletek, a hittanosok csillogó tekintete, az ifjúsági alkalmak, a gyermek és felnőtt keresztelesek, a szentesti éneklés, az élénk beszélgetések, a pislákoló Lámpás – s még hosszasan folytathatnám a felsorolást - hála hála készítet. Elsősorban Isten iránt hála. S

igazán örülök, ha valaki valóban megérezte segíteni igyekvő botladozásaimat e két év alatt.

Pál apostol és társai kevés helyen időztek tovább, mint két esztendő. Mondhatnánk: szinte még meg sem melegedett a helyük, máris odébb álltak. Igaz, néhány nap vagy hónap rövid idő. S mégis, bizton mondhatjuk: mégis csak volt értelme az egykori vándorprédikátorok szolgálatának. Akkor, a legelső időkben legfőképp erre volt szükség.

Úgy tapasztalom, ha ma mindenk előtt nem is vándorprédikátorokra van szükség, azért segítséget kérő és igénylő emberek és gyülekezetek szép számmal vannak hazánkban is.

S ha nem is éjszakai álomkép formájában, de megszólító és hívó szó ma is hangzik. Jól esett sokak részéről a szeretetteljes marasztalás, ugyanakkor hallva a hívást más helyekről és más emberektől, válaszüthoz értem. Azokat a feladatokat, amelyeket a legfontosabbnak ítélt meg felvállalni, Isten segítségével elvégeztem Tatabányán. Egy évvel korábban ezt nem mertem volna kijelenteni, mára azonban nyugodt

szívvel tudom átadni a lelkesítő teendők stafétáját. Sajnálom, hogy személyesen nem volt módomban ténylegesen rámutatni utódom számára a legtöbb segítséget igénylő területre. Ugyanakkor Isten segítségére bízva a gyülekezetet mégis a legjobb kezekben tudhatom. Sok-sok teendő maradt a továbbiakra. Úgy érzem, szükség van ezután is a bizalommal teli hívásra, és változatlanul nagy szükség lesz a segítő igyekvésre.

Amilyen segítséget mi kapunk napról-napra megváltó Urunktól, olyan segítő igyekvéssel munkálja minden testvér a gyülekezet épülését!

Mert segítségre szorulnak sokan, és ajándék az, aki szükség idején segítő jobbot nyújt. Akár helyben, akár távolabb, szolgáljunk mindannyian úgy, hogy szem előtt tarjuk: sokan segítséget várnak tőlünk, s végül számot kell adnunk mindenről.

Indulj, s légy segítségére Te is a rád bízottaknak!

Szigethy Szilárd

Ha szívünkbe...

Ha szívünkbe költözik a fájdalom.

Ha szívünkbe lép a szomorúság.

Ha szívünkbe ékezik a bánat.

Ha szívünkbe szalad a búskomorság.

Ha szívünkbe fut a könny,

Az Úr ad nekünk erőt és vigasztalást!

Vertényi Domonkos

Hit és hivatás

Az ember húszévesen azt hiszi, hogy sok mindent megélt már. Mégis amikor felkértek egy hivatással kapcsolatos cikk megírására rádöbbsentem, hogy egy nagy rész hiányzik még az életemből. Hivatásomnak talán a tanulást tekinthetem. Azt hiszem a diák évekről mindenki, őriz jó és rossz emlékeket. Ezért úgy gondolom, hogy egy kedves hobbimról, szabadidőm nagy részét kitöltő sportról, a testépítésről írok.

Már az Ókori görögök is rájöttek arra, hogy súlyzókkal milyen nagymértékben lehet erősíteni a fizikumot. Ők még csak kiegészítésként alkalmazták ezeket a gyakorlatokat, hogy jobb eredményeket érjenek el a futásban, úszásban, birkózásban stb. Önálló sporttá a XX. századra fejlődött. Az első versenyeket az 1930-as évek elején rendezték. Napjainkban sokan választják aktív pihenésnek a testépítést.

Lassan három éve, hogy én is komolyabban foglalkozom ezzel a

sporttal. Emlékszem, amikor először mentem le az edzőterembe rengeteg ismeretlen géppel találkoztam sokról nem tudtam mire használják, hogyan működik, sőt a legtöbbször még a nevét sem tudtam. Aztán fokozatosan értetem meg mechanizmusukat és én is egyre több mindent használtam sikeresen, nem kis eredménnyel.

Jól tudom többen vagyunk így Istennel is, először még nem ismerjük, talán félünk is tőle. Csak annyit hallunk, hogy Ő jó. Aztán amikor megismerjük, vagy esetleg kérjük is, hogy ismertesse meg magát velünk, akkor rájövünk, hogy tényleg igaz amit hallottunk róla. És akkor egyre többet kérünk belőle is. A testépítés elsősorban a fizikumot erősíti, de nem elhanyagolhatóan fejlődik a jellem, a lélek is. Elsősorban itt az akaraterőre gondolok. Sokszor kerültem

én is olyan helyzetbe, amikor túlvállaltam magam, túl nagy súlyokat akartam megmozgatni, s ha elsőre nem sikerült azért nem adtam fel, és előbb-utóbb siker koronázta erőlködésemet. A mindennapi életben is sokszor vagyunk úgy, hogy nem sikerül elsőre megvalósítani gondolatainkat, megoldani problémáinkat. De ilyenkor tovább kísérletezünk. Abban viszont biztos vagyok, hogy a sok próbálkozás nem elég, még ha így vagy úgy fejlődött is akaraterőnk. Jó, ha az ember mellett ott van Isten, aki bármikor készen áll a segítségnyújtásra.

Sokat hallani manapság mindenféle a test és a lélek harmóniájának fontosságáról. Azt hiszem ezt a kettőt egyszerre csak nagyon kevesen élhetik meg, és bár néha kisebb-nagyobb testi és lelki viharok átcsapnak felettem is, azért úgy érzem ezen kevesek közé tartozhatom, amiért hálát adhatok Istennek.

Horváth Ádám

Egyházjogi kislexikon

III. fejezet: a lelkészekre vonatkozó általános rendelkezések

18.§ A Magyarországi Evangélikus

Egyház lelkészétől elvárja, hogy

- belső elhívásból kötelezze magát az egy házi szolgálatra,
- lelkési hivatásában feddhetetlenül éljen és szolgáljon,
- családját példaadóan, evangélikus hitben pásztoralja.

19. A lelkész köteles magatartásával, viselkedésével és külső megjelenésével is hivatalának megfelelni.

20.§ A lelkészi szolgálatban álló személy köteles a lelképásztori titkot megőrizni, az egyház törvényes rendjét megtartani és védelmezni. A lelkész lelkiismeretesen és híven köteles

magát minden tevékenységében lelkészi esküjéhez tartani.

21.§ (1) A lelkész jogosult

- rendes évi szabadságra,
- betegszabadságra,
- gyermeknevelési szabadságra,
- tartós szabadságra.

(2) A tartós szabadság egészségügyi, tanulmányi vagy egyéb méltányos okból kérhető, amely alatt a lelkész fizetésre nem jogosult. Az illetékes püspök joga a tényleges szolgálat alóli felmentés, melynek anyagi vonzatát külön megállapodásban kell rendezni. A tartós szabadságon lévő lelkész évente köteles kérelmét megújítani.

22.§ (1) E gyházi szolgálatban álló lelkészek nem vállalhatnak olyan elfoglaltságot, amely szolgálatuk ellátását veszélyezteti.

(2) Tartós és teljes embert kívánó elfoglaltság vállalásakor a

szolgálati viszony és az azzal járó addigi jogok és javadalmak – a szolgálat folyamatossága érdekében – megszűnnek.

23.§ A lelkész olyan személlyel köthet házasságot, aki családi és magánéletében, valamint hivatásában egyaránt vállalja házastársa evangélikus egyházi szolgálatát. A lelkész házasságkötési szándékát köteles a házasság megkötése előtt három hónappal az esperesen keresztül a püspöknek bejelenteni, és a házasságkötéshez engedélyt kérni. Az egyházi szolgálatra készülő teológiai hallgató és a lelkészjelölt is csak a püspök előzetes engedélyével köthet házasságot.

24.§ A lelkész az egyházban rendszeresített liturgikus öltözetet istentiszteleteken és az egyéb liturgikus alkalmakon viseli.

Táborszemle

Révfülöpi Ifjúsági tábor

(2003. augusztus 14-20.)

Maga a CSODA! Igen, így, nagybetűvel! Legalábbis számomra és annak a kb.60 embernek a számára is, akik az ország minden részéről, sőt még a határokon túlról is érkeztek és ezen az egy hetes lelki felüdülésen részt vettek.

Tatabányát a gyülekezetünkben heten képviseltük, mi, akik hetente találkozunk a fiatal felnőttek beszélgető körén is. S most itt szintén együtt egy hétig, nagyon érdekes előadásokon, közös zenéléseken, dalolásokon, reggeli-esti áhítatokon, balatoni strandoláson, s még számtalan más programokon. Nem hagyva ki természetesen az esti bor vagy sör melletti beszélgetéseket sem a tóparti

kisvendéglők egyikében, tüzdelve egy kis velős pirítós falatozásával.

A programok közül két alkalmat

emelnék ki. Az egyik a láthatatlan színház; Jézus szenvedéstörténetét élhettük át virtuálisan, hiszen mi voltunk a szereplői annak az előadásnak,

melynek során bekötött szemmel, csak hanghatások és a táborvezetők segítségével, képzeletben éltük át ezt a bibliai eseményt. Azt hiszem mindannyiunk nevében írhatom, hogy a legkiemelkedőbb este volt akkor. Más és más érzelmeket hozott felszínre ez az élmény. Hasonlóan a „csendnap”-hoz, amikor is a tábor vezetői azt kérték tőlünk, hogy 9-17 óráig tartsunk teljes csendet; meditáljunk, olvassunk bibliát, imádkozzunk.

Oldalakon át lehetne taglalni az élményeket, de csak ajánlani tudom mindenkinek: ha teheti, jövőre jöjjön el!

Vörösné Hermann Judit

Nagyvelegi Nagytábor

(2003. július 27- augusztus 2.)

Idén július végén 40. alkalommal rendeztek Nagyvelegen egy tábort a konfirmált evangélikusok számára... Már a kezdő mondatom nyüzög a hibáktól, úgyhogy helyesbíték, mielőtt Cser Ákos (a főszerkesztő) kiborul:

Az első pár szó igaz: Negyven éve néhány oroszlányi fiatal teremtette meg ezt a hagyományt, amely arról szól, hogy nyaranta egy hétig keresztyén közösségben kerüljünk közelebb Istenhez a megismerés által.

A kezdőmondat további része igazításra szorul: a tábor helyszíne kezdetben igen változatos volt (Balaton körül, Gyúró, Csákvár...), csak 13 éve ad nagyszerű otthont a nagyvelegi kastély, udvara, focipályája. Tulajdonképpen erre az egy hétre belakjuk egész Nagyveleget, mely egy kicsi kis falu Mórtól 10 km-re. A tábor nemcsak a keresztyén, Jézust már elfogadó emberek gyülekezete, hanem a keresők is. Ennyi Istenhívó „bolond” egy rakáson csak hasonló táborokban találkozhatunk. Legnagyobb sajnálatomra még én sem tartozom a „bolond”

kategóriába, ezért mondhatom, hogy jó ilyen emberekkel találkozni, látni rajtuk keresztül Isten valóságos jelenlétét a hétköznapi életben. Itt nem áhítatos rajongásról van szó, hanem egyszerűen csak hitről. Írhatnék még sok mindent, de nem kenyerem a szócséplés; el kell jönni, megnézni, és tapasztalni...

Ízelítő a programból:

Reggeli áhítat

– ahol mindenki álmos, kivéve az áhítatot tartó, aki izgul, hogy csak azt, de azt mindenképpen átadja nekünk, amit Isten a kora hajnali, 8 órás időpontban tudatni szeretne velünk.

Csoportos beszélgetés

– ahol, ha jó a csoportvezető, még a legmulyábbnak tűnő emberkérdésről is kiderül, hogy értékes gondolatai vannak. A nap legjobb része lehet, ha őszintén el tudunk beszélgetni egymással.

Kötelezően választható fakultáció

– cserkészet, avagy krumplicsúszás, sárkányeregetés, (szám-háború);
– színjátás;
– énekkar;

– gitároktatás;
– sport (röpi, foci kosárlabda).

Fórumbeszélgetés

– sportolás és kiadós uzsonna után jól lehet aludni... azaz beszélgetni a fórumokon... lehet, hogy én nőttek fel, de eddig tényleg átaludtam ezt az órát, ezáltal azonban érdekesnek találtam mind a témát mind pedig a beszélgetést a liturgiai rendről és az egyházzenei... néztünk még filmet az ébredésről.

Esti programok

– tekintettel a kisgyermekes családokra az esti játéknak és tánckorlátja volt. Beszélgetni, és éjszakai sárkányt eregetni azonban korlátlanul lehetett.

Nem említettem a totót, a memoritert, a titkoston – és macskajátékot, az akadály-versenyt...

Oldalakat lehetne ími egyes emberekről, de én nem szeretek ími.

Nézzétek meg a saját szemetekkel!

Kemény Zsuzsanna

Sporttábor Nagyvelegen

Idén is megrendezésre került a KIE szervezésében országos sporttáborunk.

Helyszín Nagyveleg volt. A Fejér-Komárom Egyházmegye Belmissziói Központja immáron hetedik alkalommal nyújtott szállást az ide érkező fiatalok számára, akik nem is sejtették, hogy aznap még a regisztráció előtt meg lesznek „tornáztatva”.

Ez alkalommal ugyanis rendhagyó módon vette kezdetét a tábor. Mire odaértünk, már javában folytak a munkálatok. Egy jókora vadgesztenyefáról volt szó, ami magyarul szólva „alig állt a lábán”. Egy páran azon igyekeztek, hogy kicsivel több napfény jusson a kastélyparkba. Voltak olyanok, akik ezt nem tartották jó ötletnek. A szomszéd néni háza kb. három méterre volt a fától, úgyhogy ő úgy döntött, hogy a háza előtt lévő kispadról nézi tovább a munkálatokat. Hogy megnyugtassuk a nénit (meg persze magunkat is) két erős kötéllel az ellenkező irányba húztuk a fát, amit két óra alatt ki is rántottunk a helyéről – hála a favágók gyorsaságának.

Egy gyors fürdés után visszatértünk a rendes kerékvágásba, ismerkedéssel folytattuk a napot, mert hála Istennek minden évben vannak újabb és újabb lakók, akikkel szívesen ismerkedünk. Ez most sem volt másképp, én magam is több barátot ismertem meg. A tábor szabályai és a program ismertetése után hagyományaink szerint tábortűz mellett beszélgettünk a rég nem látott ismerősök, barátok.

Hétfőn megkezdődtek a gyakorlások. Ahogy az elmúlt években már megszokhattuk, idén is négy csapat küzdött az első helyért, melyeket színekkel jelöltünk meg. Az

első napon csak csapatokon belül gyakoroltunk, mert új sportágakkal és játékokkal ismerkedhettünk meg, melyet német vendégeink mutattak be, akik most voltak itt először – és reméljük nem utoljára. A délutáni szabadprogramok sem maradhatnak ki a napból, hiszen mindenkinek jól jön egy kis henyelés a sátorban, vagy éppen lent a focipályán valamelyik árnyékban. Ez utóbbira volt lehetőség bőven, egész héten egy csepp eső sem

esett.

Kedden a nagy meleg ellenére szinte mindenki ott volt a tornateremben, ahol a kosárlabdával megkezdődtek a versenyek. Persze a teljesen amatőr sportolók között voltak haladók, akik már szinte az elején eldöntötték a meccset, inkább fejjel rohantak a falnak, minthogy az ellenfelé legyen a labda. Mivel idén korábban elkezdődtek a versenyek, volt idő a kiegészítő és az egyéni sportokra is. Hogy egy párat említsek, a strand-röpin, a pingpongon, a tollason, a futáson és a dartson kívül még sok más sportágakba nevezhettek az emberek mind egyénileg, mind párosan ezzel növelve csapatuk pontszámát. Sokak sajnálatára – buszhiány miatt - idén elmaradt a vízi nap, amit általában szerdán szoktak megrendezni a fehérváracsurgói tónál. Helyette a – a vezetők kreativitásának köszönhetően a focipályán strandolhattunk bár ezek nem egészen

olyan élmények voltak, mint tavaly. Lufikat vízzel megtöltve szórakoztattuk egymást na és persze az ötletgazda vezetőket. Szóval volt bőven lehetőség arra, hogy jól érezzük magunkat, amit jó páran ki is használtak. A tábor hangulatát fokozták a (sajnos) csak egy-egy napra betoppanó vendégek.

Minden egyes napot áhítattal nyitottunk és zártunk, hiszen ez is a tábor része, nem utolsó sorban erről szól a tábor. A vezetők között vannak lelkészek, tanárok, akik megosztva végezték a különböző szolgáltatásokat. A tábor egyik meghívott vendége, Szigethy Szilárd is segített ebben, bár ő is csak egy napra nézett le hozzánk. A mindennapos áhítatok mellett a csoportos beszélgetések és a mérkőzések vezetése jelentett feladatot. A csoportos beszélgetések témája a Tíz parancsolat volt, illetve fiatalságot érintő és fenyegető kérdések.

Az utolsó napon volt az eredményhirdetés és egyben díjkiosztás, melyen az eredménytől függetlenül minden csapat megkapta a jól megérdemelt jutalmat. Annyi édességet, ehettünk amennyi csak belénk fért. Na meg a győztesnek járt az elismerés. Utolsó nap nem szoktunk aludni, ennek ellenére csak páran bírtunk ébren maradni és az egész éjszaka beszélgettünk és kártyáztunk.

A tábor Istentisztelettel zárult, ahol egy körben állva megfogtuk egymás kezét és elénekeltük az Áldásoddal megyünk c. éneket. Ezután mindenki összeállt egy-egy csoportkép erejéig a kastély háta mögött. A búcsúzkodásoknál egy pár könnycsepp mellett megbeszéltük, hogy ha Isten is úgy akarja: JÖVŐRE UGYANEKKOR UGYANITT...

Major Gábor

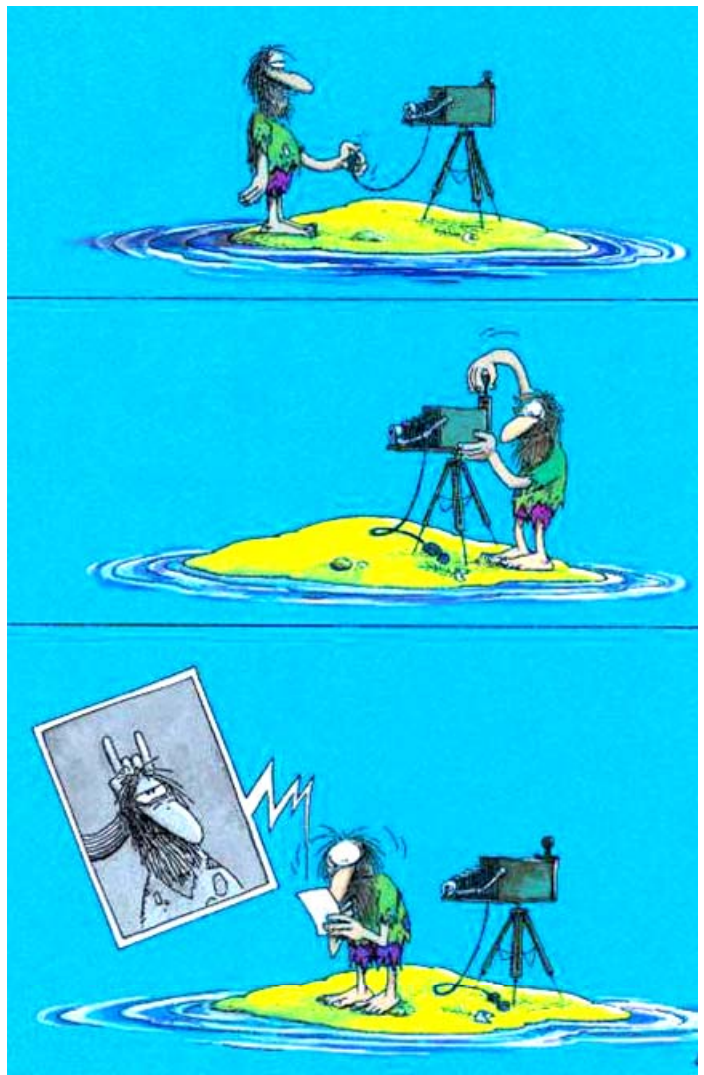
Ifjúsági oldal

Egy ember beviszi a Mercédészét a szervizbe.
 - Kérem, ha túllépem a 200-as sebességet, kopog valami a motorban.
 A szerelő némi gondolkodás után ezt válaszolja:
 - Bizonyára az ön őrangyala, uram.

Ki volt az – kérdi a tanító, - aki a tékozló fiú hazatérésének a legkevésbé örült? - A leölt borjú- hangzott a válasz.

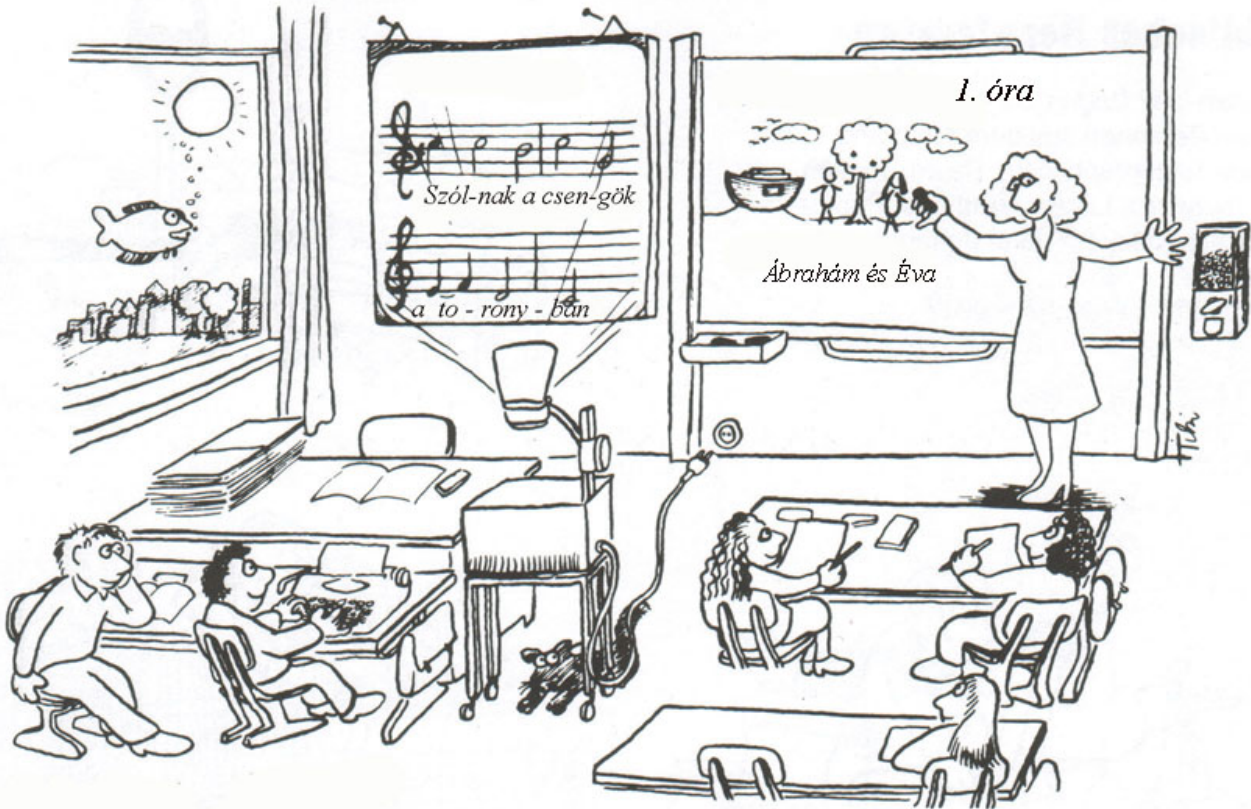
Gabika óvodás. A tél elején új lakásba költöztek. Édesanyja már előzőleg sokszor beszélt neki arról, hogy szófogadónak kell lenni, mert az angyalok feljegyeznek minden jó és rossz cselekedetet. Az új lakásban is szóba kerül az első engedetlenség alkalmával mindez. A kisfiú felnéz a mennyezetre és elkeseredetten kérdezi: - Hát ők is ideköltöztek?

Három gyülekezeti tag vitatkozik, hogy kié a legősibb foglalkozás. Az orvos mondja: Isten Évát Ádám oldalbordájából alkotta. Az operáció is bizonyítja, hogy az orvoslás a legősibb foglalkozás. A mérnök közbevág: Isten a világot a káoszból teremtette, oda mindenképp mérnöki tudás kell, tehát az én foglalkozásom a legősibb. Mire a politikus: - Jó, jó, de ki teremtette a káoszt?

KEDVES GYEREKEK!

Ismét új tanév kezdődött, de ne szomorkodjatok, játszva is lehet tanulni! Nézzétek meg például ezt a tantermet! Milyen furcsa dolgokat fedeztek fel benne? Elárulom, ha nagyon figyelmesek vagytok, 11 hibát fedezhettek fel. (A megoldást a következő Lámpásban olvashatjátok.)

Remélem sikerült megtalálnotok a 11 furcsaságot. Ha igen, a megoldásokat a hittanórán, vagy a templomban az iratterjesztésnél adhatjátok le a következő Lámpás megjelenéséig. (Kérem a megfejtésekre írjátok rá a neveteket!) Apró meglepetések várják majd a helyes megfejtőket!

Most pedig íme néhány információ a hittanórákról:

Gyülekezeti hittanórák (Tátra u. 13.):

Alsósoknak szombaton 10.00 – 11.00-ig. A tankönyv amit használni fogtok: Isten ajándékai, még nem érkezett meg. Addig is hozzatok füzetet, tolltartót, az órákra.

Felsősöknek pénteken 16.30 – 17.30-ig. A tankönyvetek címe: Örömhír Jézus Krisztusról. Ezen kívül hozzatok magatokkal tolltartót, Bibliát.

A **konfirmációs órák** szombaton 16.00-tól kezdődnek. Tankönyvetek: Kis Káté

Hittanórák az iskolákban:

Kodály Zoltán Általános Iskola:

Alsósok: szerda 15.00-16.00-ig. Tankönyvetek: Isten ajándékai.

Felsősök: szerda 14.00-15.00-ig. Tankönyvetek: Krisztus tanúi a változó világban.

Árpádházi Szent Margit Katolikus Ált. Iskola:

Az órák órarend szerint alakulnak, az **alsósok** tankönyve: Isten ajándékai. (Evangélikus **felsős** gyerekek az idén nincsenek az iskolában.)

Erdélyi kalandok...

Augusztus első felében indult az oroszlányi ifiből összeállt csapatunk Kalotaszentkirályra. Ez a falu még szinte teljesen magyar, kis sziget a románok lakta települések között. Első éjszakánkat itt töltöttük egy vendégház udvarán, mosakodási lehetőségekkel. A második napon indultunk neki a Pádis-hegységnek. Egy vezető is csatlakozott hozzánk, korunkbeli fiatal személyében. Fizetést nem kért, csak elemózsiát.

Tízfős csapatunk nekivágott az útnak. Öt kilométer hegyen át, teljes felszereléssel. Kezdett esteledni. A hegyoldalban pásztorok kínálgatták tejből készült termékeiket, de rövid kóstolgatás után tovább eredtünk. Oda kell érnünk, mielőtt eljön az éjszaka. A gerinc nem tartogatott meglepetéseket a számunkra. Jól haladtunk, mégis korom sötét lett. A sötétben apró fénypontok tűntek fel. Civilizáció nyomai.

Elemlámpák fényei mellett állítottuk fel a sátrainkat. Reggel lódobogásra ébredtünk, de jól kivethető volt a bárányok bégetése, és némi tehénbögés is. Ezek a jószágok a

sátraink mellett száguldoztak és legelésztek minden nap. Négy nap jutott itt a túrázásra. A környék Európa egyik leggazdagabb karszttörése. Rengeteg barlang, meredek falak, szakadékok mellett vezetett az utunk. Minden napra jutott egy barlangtúra, ahol zseblámpával, és a barlangban folyó patak medrében kőről kőre lépkedve lehetett előrejutni. Gyakori volt a „láncos” szakasz is, ahol véget ért az út, és a falba rögzített köteleken tomásztuk át magunkat a következő „szárazföldig”. Akinek nem sikerült a mutatvány, az megfürdött a kb. 5 fokos vízben. Ilyenkor adakozásból mindig összejött száraz ruha (Pl. egyik lány férfi alsóban, 42-es cipőben...). Ezt a hideg patakvizet az esti mosdásakor mindenki kipróbálhatta.

Utolsó előtti itt töltött napunk nem sikerült jól, mert a városban vásárolt kolbász megromlott, és a csapat fele erős hasmenéssel, hányással és lázzal küszködött. Mivel én szeretem a kolbászt, eléggé levert állapotba kerültem. Ráadásul az előző túráról hazaérvén romokban hevert a sátram. Kiderült, hogy az egyik ló volt a tettes. A megmaradt anyagokból

összeeszkábáltam valamit, szerencsére az eső nem esett. Aki arra gondol, hogy kint is lehetne aludni, annak igaza van, feltéve, hogy bírja a fagypont alá lemenő éjjeli hőmérsékletet és az igen magas páratartalmat...

Túránk jól sikerült, gyönyörű helyeken jártunk. Aki kedvet kapott, és bírja a strapát, érdemes nekivágnia!

Nagy Márk

TARTALOM

- A tanév kezdés kapcsán
- Visszatekintés két év...
- Ha szívünkbe..
- Hit és hivatás
- Egyházi jogi kislexikon
- Tábor szemle I.
- Tábor szemle II.
- Ifjúsági oldal
- Gyermekoldal
- Alkalmaink
- Népegyházi adatok
- Erdélyi kalandok

Alkalmaink

Alkalom	Mikor?	Hol?
Istentisztelet	Vasárnap 9 ³⁰ kor	Jókai út 81.
Hittanóra(1-4)	Szombat 10-kor	Tátra u. 13.
Hittanóra(5-)	Péntek 16 ³⁰ kor	Tátra u. 13.
Fiatalfelnőttek beszélgető köre	Hétfő 18 ⁰⁰ kor	Tátra u. 13.
Gyermekistentisztelet	Vasárnap 9 ³⁰ kor	Jókai út 81.
Ifjúsági óra	Szombat 17 ⁰⁰ -tól	Tátra u. 13.

Kereszttségben részesült

Gulyás Adrienn
Hidas Lilla
Rác Dorottya
Straubinger József
Straubinger Márton
Szekeres Gábor

Elhunyt

Kinder Antalné született Kovács
Mária 80 éves korában
Makkai Lászlóné született
Molnár Ilona 74 éves korában
Varga János 60 éves korában

Weboldalunk címe:

<http://tatabanya.lutheran.hu>

A weboldallal kapcsolatos írásokat, észrevételeket a kkpityu@freemail.hu címre várjuk.

Lámpás szerkesztősége várja az írásokat az alábbi címre:

banyaszlampas@freemail.hu

Házasságot kötöttek

Vörös Zoltán és Hermann Judit
Kónya Lajos és Lábár Dóra

